

Sygn.akt III AUa 35/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący sędzia Bożena Szponar - Jarocka Sędziowie Sławomir Bagiński

Teresa Suchcicka

Protokolant Edyta Katarzyna Radziwońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 marca 2020 r. w B.

sprawy z odwołania H. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

dotyczącej skargi o wznowienie postępowania w sprawie III U 464/16 Sądu Okręgowego w Łomży

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 19 listopada 2019 r. sygn. akt III U 170/19

oddala apelację.

S. B. S. T. S.

Sygn. akt III AUa 35/20

UZASADNIENIE

H. W. wniosła skargę o wznowienie postępowania sądowego dotyczącego wysokości jej emerytury, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z 31 stycznia 2017 r. (III U 464/16). W skardze odwołująca powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. (P 20/16). Odwołująca wniosła również o zasądzenie jej kwot zaległych wraz z odsetkami.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o oddalenie odwołania. Zgodził się, że należy przeliczyć odwołującej świadczenie od kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z 19 listopada 2019 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Łomży z 31 stycznia 2017 r. sygn. akt III U 464/16 i poprzedzającą go decyzję z 11 października 2016 r. i wysokość emerytury H. W. od 1 października 2016 r. ustalił bez pomniejszania jej wysokości o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur przyznanych przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego.

Sąd Okręgowy ustalił, że H. W. urodziła się (...) Decyzją z 19 stycznia 2011 r. (znak: (...) -1/25/E) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał H. W. emeryturę w wieku obniżonym, a decyzją z 4 lipca 2011 r. przeliczył jej emeryturę. Decyzją z 6 czerwca 2016 r. (znak: 25/GE/02948763-2) Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia

Spółecznego przyznał H. W. prawo do emerytury rolniczej. Pismem z 1 sierpnia 2016 r. H. W. zwróciła się do ZUS o pomniejszenie wypłacanej jej emerytury o składniki naliczone z tytułu ubezpieczenia rolniczego. Przed zajęciem stanowiska przez organ rentowy, H. W. złożyła 30 września 2016 r. w P. Terenowej KRUS w Z. oświadczenie, że z uwagi na ustalone prawo i wypłatę świadczenia z ZUS i KRUS, wybiera świadczenie z KRUS jako korzystniejsze. Następnie 7 października 2016 r. złożyła wniosek o przyznanie jej emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Decyzją z 11 października 2016 r. (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał H. W. prawo do emerytury od 1 października 2016 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość emerytury obliczono z zastosowaniem art. 25 ust. 1b Ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887), czyli podstawę emerytury pomniejszono o sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. W związku z tym, że wysokość świadczenia ustalona według tablic średniego dalszego trwania życia obowiązujących w dniu osiągnięcia wieku emerytalnego była wyższa niż w dniu złożenia wniosku o wypłatę świadczenia, ZUS podjął wypłatę świadczenia korzystniejszego. H. W. złożyła odwołanie od tej decyzji. Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z 31 stycznia 2017 r. (III U 464/16) oddalił odwołanie. Z akt sprawy wynikało, że H. W. nie zgodziła się z pomniejszaniem emerytury w wieku powszechnym o kwoty wcześniej wypłaconych emerytur. Uzasadnienie wyroku wskazuje, że podstawą rozstrzygnięcia był art. 25 ust. 1b Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r., poz. 887).

Wyrokiem z 6 marca 2019 r., wydanym w sprawie sygnaturze akt P 20/16, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 25 ust. 1b Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. 14 marca 2019 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w Z. wpłynął wniosek H. W., w którym wniosła o ponowne naliczenie jej świadczenia zgodnie z tym orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego. Decyzją z 15 kwietnia 2019 r. (znak: ENP/25/001120585) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. zwrócił skargę H. W. o wznowienie postępowania. Wskazał, że w związku z tym, że decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznaniu emerytury z 11 października 2016 r. była przedmiotem postępowania odwoławczego przed sądem powszechnym, które zakończyło się wydaniem prawomocnego wyroku z 31 stycznia 2017 r., H. W. może żądać wznowienia postępowania sądowego, kierując stosowną skargą o wznowienie postępowania do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Oceniając zasadność skargi, Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją. W takim wypadku skargę wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego przez dziesięć lat od dnia uprawomocnienia się wyroku (art. 407 § 2 i art. 408 k.p.c.). Sąd Okręgowy stwierdził, że terminy zostały zachowane w niniejszej sprawie, gdyż skarga została wniesiona do sądu 21 maja 2019 r. Ponadto Sąd wskazał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. jest wiążący i jest podstawą do wznowienia postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem sądu wydanym w sprawie o sygnaturze akt III U 464/16, czego nie kwestionował również organ rentowy, wskazując jedynie, że ponowne obliczenie emerytury z wyłączeniem niekonstytucyjnego przepisu H. W. powinno nastąpić od 1 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r., wydanym w sprawie sygnaturze akt P 20/16, nie mogą mieć do skarżącej zastosowania przepisy obowiązujące od 1 stycznia 2013 r., nakazujące pomniejszenie zgromadzonego kapitału o wypłacane wcześniej świadczenia, tj. art. 25 ust. 1b ww. ustawy. W tej sytuacji – zdaniem Sądu Okręgowego – zasadne jest przeliczenie na nowo emerytury odwołującej z uwzględnieniem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny, prawo wznowienia postępowania wynika wprost z art. 190 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który to przepis jest nadrzędny w stosunku do wszystkich przepisów ustawowych obowiązujących w porządku prawnym Rzeczypospolitej Polskiej. Pojęcie wznowienia postępowania w kontekście powołanego wyżej przepisu jest pojęciem szerszym niż pojęcie

wznowienia w sensie technicznym, przewidziane w odpowiednich procedurach regulowanych w ustawach i obejmuje wszelkie instrumenty proceduralne stojące do dyspozycji stron, organów i sądów, wykorzystanie których umożliwia przywrócenie stanu konstytucyjności orzeczeń (zob. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 14 kwietnia 2004 r., SK 32/01, OTK ZU nr 4/A/004, poz. 35).

Sąd Okręgowy odwołał się do art. 133 ust. 1 pkt 1 i 2 i ust. 2 Ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1270) i stwierdził, że wydanie decyzji z naruszeniem prawa należy traktować jako błąd organu rentowego. Za taki błąd uznaje się każdą obiektywną wadliwość decyzji (teoria tzw. obiektywnej błędności decyzji) niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki czy też np. wadliwej legislacji (wyrok Sądu Najwyższego z 4 października 2018 r., III UK 153/17). Z tego względu Sąd uznał, że emerytura odwołującej powinna być przeliczona z wyłączeniem niekonstytucyjnej regulacji od dnia przyznania jej emerytury w wieku powszechnym decyzją z 11 października 2016 r. Jest to termin krótszy niż trzyletni termin przewidziany w art. 133 ust 2 w zw. z art. 133 ust 1 pkt 2 ww. ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 412 § 2 w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Łomży z 31 stycznia 2017 r. (III U 464/16) i poprzedzając go decyzją z 11 października 2016 r. i ustalił wysokość emerytury H. W. od 1 października 2016 r. bez pomniejszania jej wysokości o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur przyznanych przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. złożył apelację od wyroku Sądu Okręgowego. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego:

a) błędną wykładnię art. 133 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) poprzez ustalenie wysokości emerytury bez pomniejszenia jej wysokości o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur przyznanych przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego od 1 października 2016 r., tj. za okres trzech lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, jeżeli przyznanie niższych świadczeń było następstwem błędu organu rentowego, w sytuacji gdy nie może być mowy o błędzie organu rentowego przy ustaleniu prawa i wysokości emerytury zaskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z 31 stycznia 2017 r. (III U 464/16) i poprzedzającą go decyzją ZUS z 11 października 2016 r.;

b) błędną interpretację pojęcia „błąd organu rentowego” i przyjęcie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. (P 20/16) za błąd organu rentowego, w sytuacji gdy decyzja z 11 października 2016 r. została wydana na podstawie niebudzących wątpliwości interpretacyjnych przepisów ustawy.

Wskazując na te zarzuty, organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania od decyzji.

Sąd Apelacyjny ustalił i rozważył:

Apelacja była niezasadna.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy nie były sporne i znajdują należyte oparcie w materiale sprawy, dlatego Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne. Sąd Apelacyjny akceptuje też argumentację prawną Sądu pierwszej instancji.

Skarga H. W. o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z 31 stycznia 2017 r. (III U 464/16) została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, o której mowa w art. 401¹ Ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (zwanej dalej „k.p.c.”), zgodnie z którym można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. Skarżąca powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. (P 20/16),

w którym orzeczono, że art. 25 ust. 1b Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji RP. Ponadto wniosła skargę o wznowienie postępowania w ustawowym terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (art. 407 § 2 k.p.c.). Nie minęło też – jak tego wymaga art. 408 k.p.c. – 10 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku, od którego składana jest skarga. Skarżąca spełniła zatem przesłanki do wznowienia postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem sądowym.

Organ rentowy nie kwestionował zasadności skargi dotyczącej wznowienia postępowania. Stał jednak na stanowisku, że zastosowanie przez organ rentowy przepisu, który następnie został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją RP, nie jest błędem organu rentowego, o jakim mowa w art. 133 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm., zwanej dalej „ustawą emerytalną”).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy zasadnie zastosował art. 133 ust. 1 ustawy emerytalnej. Zgodnie z tym przepisem w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż: 1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3; 2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego. Jak wynika z art. 133 ust. 2 tej ustawy, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio również w razie ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości wskutek wznowienia postępowania przed organami odwoławczymi albo wskutek kasacji, z tym że za miesiąc zgłoszenia wniosku przyjmuje się miesiąc wniesienia wniosku o wznowienie postępowania lub o kasację.

Sąd Apelacyjny opowiada się za swoistym rozumieniem pojęcia błędu w odniesieniu do sytuacji występującej w niniejszej sprawie. Błąd organu rentowego lub odwoławczego to nie tylko sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do prawidłowego przyznania świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Pod pojęciem błędu należy rozumieć również każdą obiektywną wadliwość decyzji będącą między innymi skutkiem wadliwej legislacji i niejednoznaczności stanowionych przepisów. Sądowi odwoławczemu rozpoznającemu niniejszą sprawę znane są również inne wynikające z judykatury koncepcje rozważanego pojęcia, m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z 24 października 2012 r. (I UK 213/12), w którym wyrażono pogląd, że nie ma podstaw do szerokiego interpretowania pojęcia „błąd organu rentowego”, w ramach którego mieściłyby się także wadliwości legislacyjne i związane z nimi trudności legislacyjne. Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wielokrotnie zajmował się pojęciem błędu, o którym mowa w art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej. I tak, w uchwale Sądu Najwyższego z 26 listopada 1997 r. (III ZP 40/97), podjętej na gruncie art. 101 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, Sąd ten uznał, że pojęcie błędu należy rozumieć bardzo szeroko, tj. że oznacza on każdą obiektywną wadliwość decyzji niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania samego organu rentowego, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej. Błąd w rozumieniu ustawy emerytalno-rentowej jest błędem co do okoliczności. Oznacza wadliwość decyzji organu rentowego, jej obiektywną błędność. Sąd Najwyższy uznał wówczas, że przepisy prawa ubezpieczeń społecznych nie klasyfikują błędów. Nie różnicują ich, nie wartościują, nie hierarchizują. Każdy więc błąd organu rentowego niezależnie od jego rodzaju, źródeł, stopnia zawinienia uzasadnia wypłatę świadczenia w sposób określony w art. 101 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy (aktualnie art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej). Warto też zwrócić uwagę na uchwałę Sądu Najwyższego z 28 czerwca 2005 r. (III UZP 1/05), zgodnie z którą na tle art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, który ma prawie identyczną treść jak art. 101 ust. 1 pkt 2 ustawy nie ma żadnych normatywnych (mających źródło w normach prawnych) powodów do zmiany ukształtowanego na gruncie poprzednio obowiązujących przepisów poglądu odnośnie błędu organu rentowego. W szczególności nie mogą być argumentem przemawiającym za zawężeniem pojęcia błędu organu rentowego trudności interpretacyjne wynikające z jakości stanowionego prawa. W konkurencji dwóch dóbr – ochrony Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i ochrony ubezpieczonych – pierwszeństwo

trzeba przyznać tym drugim. Nie może być na nich przenoszone ryzyko niekompetentnego funkcjonowania organów władzy państwowej (tu: głównie ustawodawczej). Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, którego dysponentem jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych to państwowy fundusz celowy, powołany do realizacji zadań z zakresu ubezpieczeń społecznych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest państwową jednostką organizacyjną, do której zadań należy m.in. ustalanie uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia społecznego oraz wypłacanie tych świadczeń. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w imieniu państwa wykonuje zadania mające zagwarantować obywatelom prawo do zabezpieczenia społecznego.

Sąd Apelacyjny podziela w całości przytoczone wyżej poglądy orzecznicze w przedmiocie szerokiej interpretacji pojęcia błędu organu. Wprawdzie w przytoczonych wyżej orzeczeniach Sąd Najwyższy zajmował się pojęciem błędu na tle niewłaściwej interpretacji przepisów prawnych, bądź też zmian w dotychczasowej wykładni prawa, ale zawarte w nich rozważania prawne są pomocne przy ocenie, czy mamy do czynienia z błędem organu rentowego w stanie faktycznym niniejszej sprawy.

Sąd Apelacyjny opowiada się za swoistym, szerokim rozumieniem pojęcia błędu organu, oznaczającym obiektywną wadliwość decyzji i wyroku, która występuje w niniejszej sprawie. Błędem tym jest niezgodność z prawem decyzji organu rentowego, która wyszła na jaw na skutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Przyjęte rozumienie błędu jest tym bardziej uzasadnione, że nie tylko realizuje zasadę równości ubezpieczonych, ale też umożliwia zrealizowanie uprawnień na drodze postępowania przed organem rentowym lub na skutek zakwestionowania decyzji organu rentowego. Ułatwia drogę dochodzenia roszczeń bez konieczności występowania na drogę procesu odszkodowawczego, wynikającego z ewentualnego zastosowania art. 417¹ § 1 i 2 k.c. Niewątpliwie takie ujęcie błędu obiektywizuje go w tym znaczeniu, że odrywa to pojęcie od kwestii winy, odpowiedzialności organu rentowego za swoje działanie, lecz ujmuje go w kontekście wadliwości tkwiącej w decyzji od początku, a „odkrytej” przez orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego. Niewątpliwie był to błąd ustawodawcy, lecz wobec tego, że ZUS jest państwową jednostką organizacyjną (art. 66 ust. 1 Ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zwanej dalej „u.s.u.s.”), a w zakresie prowadzonej działalności, w tym m.in. ustalania wysokości świadczeń (art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. b u.s.u.s.) przysługują mu środki prawne właściwe organom administracji państwowej (art. 66 ust. 4 u.s.u.s.) należało uznać, że jest on tożsamy z błędem ZUS w rozumieniu art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej.

Z powyższych względów należało uznać, że art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej stanowi podstawę prawną do przeliczenia nieprawidłowo obliczonej emerytury i jej wyrównania. Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, wyrównanie może być wypłacone skarżącej za okres nie wcześniejszy niż okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego, ale jednocześnie nie może zostać wypłacone za okres przypadający przez datą przyznania skarżącej emerytury w powszechnym wieku emerytalnym. Skarżąca złożyła skargę o wznowienie postępowania 26 kwietnia 2019 r. Z tego względu ewentualne wyrównanie mogła otrzymać od 1 kwietnia 2016 r., ale w tej sytuacji wyrównanie zostałoby wypłacone za okres przypadający przed przyznaniem jej emerytury w powszechnym wieku emerytalnym. Skarżąca otrzymała taką emeryturę dopiero od 1 października 2016 r., dlatego od tej daty było możliwe przyznanie jej prawa do wypłaty wyrównania. Sąd Okręgowy właściwie zatem zastosował art. 133 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej.

Mając powyższe na uwadze, apelacja organu rentowego podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

S. B. S. T. S.